

DOM, CESARJA!

VSE ZA VERBO

Domáci Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu, 10. marca 1897.

Štev. 5.

Petruška.

(Po J. Okičevem prevodu iz francoščine, D.)

Mihajl Petrovič Sogoljubov trpel je z menoj pred tridesetimi leti na šolski klopi. Ker sta pa najina poklica bila različna, morala sva se ločiti. Polagoma otemnel je spomin na srečna prva leta najine mladosti; drug drugega nisva videla, drug na drugega sva pozabila.

Leta 188. prišel sem po opravkih v bližino njegovega zemljišča. Ni mi bilo znano, kaj je med tem časom postal.

„Ali še živi, vprašate gospod?“ odgovoril mi je na moje vprašanje Salomon Levinsky, žid, krčmar v mali vasi, ki je stala na meji Sogoljubovega posestva. „No, ali živi! Gospod, ki nima para v celem gnjezdu! In kako je dobrosrčen! Odkar se je povrnil iz rusko-turške vojske, hoče se uprav uničiti po svojej plemenitej dobrotljivosti.“

Vsedem se v kubitko in hajdi naprej. V malo minutah dospel sem do grada. Ha, to je bilo svidenje! Trideset let, odkar se nisva videla, niso prešla brez sledu pri mojem nekdanjem tovarišu v šoli. Nasprotno se je kazal na njem vsaj za jeden križ več, nego jih je nosil resnično na svojih plečih. Lasje in brada osiveli, zgornji del telesa nagnjen naprej, skratka, mož že precej nad petdesetimi leti. Ostala sta mu le še mladostni ogenj v očeh in njegova živahnost. Koliko sva si imela pripovedovati. Oba sva se bila ozrla daleč okrog po široširnem svetu, oba sva zvedela veliko. Po obilnem obedu sva zapustila družbo — ruski vlastelini (grajščaki) obedujejo redko kedaj sami — šla sva v kadihnico, da bi naju kdo ne motil pri pomenkovanju. Ko je zavladata tema, prišel je strežaj, ki je prižgal sveče in postavil samovar na mizo. Mož zdel se mi je znan.

„Ni-li ta mož vaški godec?“ vprašam svojega prijatelja, ko je odšel strežaj iz izbe. „Videl sem ga poprej v vaški krčmi, ko je godel mužikom.“*)

„Dà in ne, kakor hočeš“, odgovori Sogoljubav. „On je prav za prav moj komornik, vendar večji del dneva prebiva v krčmi. Pri nas je, kar se poslov tiče, neka razvada, ki je tako stara, kakor ruski očaki. Čim manj poslov kdo rabi, tem več jih ima. V vsaki pravi ruski

gosposki hiši imajo za vsako delo po deset poslov. Pri nas je že sprejeto načelo delitve dela, samo pravega dela pogrešamo. Delo Petruškovo na pr. je jedino le to, da oskrbuje samovar; za kakošno drugo delo je popolnoma nesposoben. Tega starega tepca hotel sem že več nego dvajsetkrat odpoditi, da pogine gladú, ali...“

„Imaš predobro srce.“

„Ne, ne!“ branil se je moj prijatelj. „On je dobra duša; še več, on je junak. Kedar ga hočem prav pošteno ošteti, tedaj se spomnim obleganja Bajasida in potem bi ga objel in poljubil. Ali si čul o obleganju Bajasida? To je sijajen čin v zgodovini naših vojsk in junak tega obleganja je ravno ta moj Petruška.“

Pri teh besedah razjasnil se je Mihajlu obraz, iz njegovih očij je švigal ogenj navdušenja. Meni je bila junaška obramba Bajasida znana. Meseca rožnika leta 1877. bila je potisnjena ruska armada iz Male Azije nazaj. V mali trdnjavi Bajasid ostalo je kozakov in pravih vojakov vseh skupaj prilično 1500 mož pod poveljništvom nekega majorja. Ta neznatna množica branila se je skoraj brez vse hrane in vode celih 23 dnij, dasi so jo zapustili lastni rojaki in jo je obkolilo 20.000 Turkov. Še le tedaj, ko se je jedro ruske armade pod generalom Tergusakovim zopet začelo pomikati naprej, rešilo je oblegane rojake, kar jih je še ostalo, gotove smrti.

„Dà, in ta Petruška je rešil čast Rusije,“ začel je pripovedovati Mihajl Petrovič po kratkem odmoru. „Bil je piskač na rog (hornist) v erivanskem polku, bil je ranjen in še dandanes trpi na posledicah ran, ki jih je tam dobil. Ali vse to je le postranskega pomena; njegove glavne junaške čine treba je drugje iskati. Ako te ne utruji, hočem ti o tem dogodku pripovedovati.“

Mihajl je napolnil čaše s čajem, napravil si novo smodčico (cigareto) in je djal:

„Ko je spomladi l. 1877. vzbuknila vshodna vojska, smo mislili, da se bodo pomikale naše vojne na sovražna tla kakor v slavni zmagi. Ali kmalu smo se morali prepričati, da se v vojski tudi lahko podlegne. Vrhovno poveljništvo vojne bilo je konečno prisiljeno poklicati oddelek rezerve in veliko neaktivnih častnikov (oficirjev) v boj. Med slednjimi sem bil tudi jaz. Dovolilo se mi je, vstopiti v kavkaško armado in sicer v erivanski polk, v katerem sem v svoji mladosti nektera leta služil. Petruška, ki je služil v rezervi, me je spremljal.

*) mužik = ruski kmet.

Ako naj povem resnico, tedaj moram pripoznati, da Petruška ni bil posebno navdušen za osvoboditev vzhodnih kristijanov. Tudi znal ni dosti kaj več, kakor vsak drugi priprosti vojak.

Ker pa mi je bilo znano njegovo muzikalno znanje, sem pripomogel, da se je vsprejel v mojem bataljonu med piskače na rog (horniste). Nočem ti popisovati, kaj smo vse doživeli v vojski, dokler smo bili obkoljeni v Bajasidu; naj ti zadostuje vedeti, da sva bila jaz in Petko med obkoljenimi.

Bajasid, mala na pol razpadla trdnjava, stoji na najvišjem temenu nekega hribovitega grebena in nadkriljuje vse bližnje višine. Na steni gore pod trdnjavo stoji znamenito selo, katerega prebivalci so bili tedaj Kurdi in Armenci. Iz tega sela dobivali smo našo hrano.

Zjutraj dné 6. junija poslali so nam Turki iz bližnjih hribov prve pozdrave v podobi bomb in granat. Ko je nastala noč, začelo je v vasi goreti. Kurdi so zažgali vas in napadli svoje krščanske sosesede. Nastalo je strašno klanje. Kurdi so morili krščanke otroke in žene, kakor divje zveri, dočim se je ogenj vedno bolj razširjal. Sovražna četa kavalrije prišla je Kurdom na pomoč, pa je ob enem ropala in razsajala ter odgnala vso govedino. V jedni uri bila je velika vas samo še kupec kadečih se razvalin.

(Dalje sledi.)

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

Nektere naselbine imenovali so po plemenu, iz katerega so bili naselniki. Ako se nahaja na Nemcih vas Kraut, kažejo listine, da to pomenja Hrvat. Že l. 1122. beremo ime Chrouuat (= Hrvat), l. 1352. pa Chrawaten. Dandanes bi ji rekali Hrvat. Taka imena so Obre ali Vobre od Obrov, Brankovca od Frankov, Slovenje itd.

Nadalje imenovali so Slovenci naselbine po opravilu ali rokodelstvu, s katerim so se pečali naselniki: Kovačnica, Kozarnica, Mlinare, Ribiči, Vinare od staroslovenske besede vinar = delavec v vinogradu, kateremu Nemci pravijo „Weinzirl“ (Winzer). Tako se imajo razlagati vas Konare, ali kakor spačeno izgovarjajo: Kanore od konja; naselniki bili so konjarji, sužnji, ki so morali konje oskrbljevati; Ščitarice, nemški Schilterndorf ali Schulterndorf, ker so izdelovali ščite, bili so ščitarji; ravno tako je Ščitarja vas, dandanes Žitara ves; Vovánke so prej ko ne Vilanke, kjer so delali vile, kar nam kaže nemško ime Gablern.

Včasih je uplivala cerkev, cerkvene razmere sploh, pa tudi politični pojmi, da so vasi dobile imena. Tako na pr. Cirklje, kraj kjer stoji cerkev, ali Cirkovče; potem nemške Zirknitz, Zirkitzen itd. — Sezidala se je neke cerkev in za patrona postavil Št. Jakob iz Kompostelje v Galiciji; ljudstvo je rekalo Št. Jakob v Galiciji, sčasom pa samo Galicija. Kam greš? V Galicijo; kje si bil? V Galiciji. Tudi na Štajerskem blizu Celja je vas Galicija in tudi tam je Št. Jakob iz Galicije cerkveni patron. — Sem se imajo prištevati vasi Kapla imenovane. Kapla je tuja beseda: capella, Kapelle; v listinah nahaja se izrecno: „villa, quae dicitur Capella“ (l. 1050. v Redlichovi knjigi: Acta Tirolensia l. pag. 58) za Železno ali Dolinjo Kaplo. Isto tako Klošter (= Vetrinje), Podklošter. Peredia na Teholjici od staroslovenskega izraza poroda = paradiž (1488: Paradeis, l. 1192.: Wernhardus de paradiso). — Opače

ali Apače, ker so tam stanovali na letovišču opati šentpavelskega samostana. Popja ves pri Grebinju od staroslovenske besede pop = Pfaffe, duhovnik, Proštelica = gozd spadajoč pod proštijo grebinjsko. Škofji Dvor, Škofja Gora, Škoflica so bila nekdanja škofova posestva. Duhovna ves (ljudstvo pravi sedaj Hovja ves) pri Krnosu, ker so tam stanovali Podkroški kanoniki, zato pravijo Nemci „Pfaffendorf“. Opomniti je, da besedi „Pfaffe“ in slovenski „pop“ niste imeli v prejšnjih časih žaljivega pomena, temveč pomenjali ste duhovnika sploh, ker ste obe nastale iz latinske besede „papa“ = oče, iz katere je tudi papež in Pabst.

Mnogo je vasij, ki so svoja prvotna imena izgubile in namesto njih vzprejele imena cerkvenih patronov; zatorej so vasi Šmarjeta, Šmohor, Škocijan, Št. Janž, Št. Jakob, Šteben (Št. Štefan) itd. Kako so se imenovala take vasi, predno so si zidali pobožniki cerkve, dá se o nekterih še po listinah dokazati. Sedanji Št. Rupert pri Celovcu je ležal na celovškem blatu, katerega so še le v našem stoletju posušili, zato pravi listina iz leta 1365. „Flaetschach“ (izgovarjaj Flatschach) in iz l. 1488. „Flatschach“, torej slovenske Blače, v Blačah. — Isto tako Šmartin pri Celovcu imenuje listina l. 1150: „Zetovlich“. Da je to res Šmartin, dokazuje Vetrinjski urbar iz l. 1515., ki piše: „Zettoligkh (Sanct Merkn)“. Ime naj se izvaja od osebnega imena Cetolj; delo je Cet, odkoder imajo Cetinje, ne samo Črnogorske, temveč tudi koroške pri Vrbi svoje ime; isto tako Ceteraja pri Podkrnosu; Cetovljevin sin ali potomec se je zval Cetoljič in ta oblika odgovarja staremu imenu Zettoligkh. Nemški vasi Krka, ki je dobila gotovo ime od vode Krke, pravijo zdaj Slovenci: „pri sv. Hemi“. Nemškemu Št. Janžu bilo je ime v prejšnjih časih Krčica (Görtschitz), ker listina iz l. 1213. govori: „plebanus (= župnik) de Gurschitz“, in iz l. 1485.: „Hard ob Görtschitz.“ — Št. Janž v Rožni dolini imenoval se je prej: Gosinja ves.

Politični izrazi so porabljeni v teh-le krajevnih imenih: Gmajna, Granica, Kralutz = Kraljevec, hrib blizu Gospe-Svete, na katerem je stal grad koroškega kneza in poznejšega cesarja nemškega Arnulfa. Vabča ves iz „Valpočja ves“ iz nemške besede „valpot = Waltbote = Gewaltbote“, l. 1136. Walpotesdorf; od tod na Slovenskem toliko Vavpotičev. Trg je ime za nemški Feldkirchen. To so najvažnejši pojmi, kateri so rabili starim Slovencem za poznamenovanje naselbin po Koroškem.

(Dalje sledi.)

Moli in delaj.

V p . . . ulici v C. sedi v ozki, temni, zaduhli sobici blede, revna starka. Mraz jo prestresa, ker tista drva, ktera je včeraj na trgu za 5 novcev kupila, so že sinoči zgorela; danes pa ni še nič toplega zaužila, čeravno se bliža že večer. Trdo kruhovo skorjo, katero ji je neka druga reva dala, namoči v vodi, da jo povžije. Le dobro, da s svojimi starimi očmi še toliko vidi, in z otrpnelimi prsti še toliko premore, da popravlja nogavice za mestne kuharice in dekletke, ki nimajo časa, same za-se kaj popraviti. Tako si zasluži vsaj 5 krajcarjev na dan; pa ne vè, ali bi naj s tem kupila hrano, ali drva zdaj po zimi. Ali reva ne obupa, marveč, ko se stari prsti pri delu gibljejo, časti njeno srce in njena usta molijo vsegamogočnega Boga v nebesih. Včasih se povzdignejo tudi njene solzne oči od dela pobožno proti nebu in reva milo vzdihne za pomoč.

Lahko bi ji bilo dobiti milodarov, ko bi hotela iti po mestu prosit. Pa dokler se le še more gibati, noče nikomur biti nadležna, ampak zadnje svoje moči porabiti za delo, zraven pa v Boga zaupati. Pridejo k njej včasih njene prijateljice, ki so tudi revne, ki si pa pomagajo s tem, da grejo z vrečo na rami ven iz mesta na kmete od hiše do hiše. Tam dobivajo vsak dan dosti kruha, moke, masla, in zvečer domugredé nalomijo v gozdu suhih vej raz drevja. „Pojdi vendar tudi ti z nami, ne bodi tako neumna; saj ti ni treba za tako majhno plačilo celi dan delati, poleg tega pa še gladovati.“ Tako govorijo. — Naši pošteni, stari delavki pa tega vest ne pripuščajo. Vendar danes jo že pogum zapuščajo, in že si je naredila vrečo, da jo jutre vzame na ramo in gre prvokrat prosit — v imenu božjem!

Opravi večerno molitev, priporoči se previdnosti božji in zaspi na slami na tleh v mrzli sobi. V sanjah zdi se ji, da hodi po tistih cvetočih travnikih, po katerih je nekaj v mladih letih s svojimi tovaršicami letala in igrala. A kmalu se spremeni prikazen, ona stopa previdno poleg strašnega, temnega prepada, pogleda plašljivo dol in vidi veliko ljudij v strganih, umazanih oblekah z vrečami črez rame. Vidi se jim, da so še zdravi in krepki in da gladú niso še poskusili. Pa vsi silijo iz tega prepada kvišku, in naši starki se zdi, da čuje žalostne glasove: „Oh, oh, Bog nam pomagaj!“ — Na enkrat se ji prikaže mladenič v svetli obleki in jo vpraša: „Ali hočeš vedeti, kaj to pomeni, kar tukaj vidiš? Vsi ti zdihujoči berači v tem prepadu so tisti, kateri so v svojem življenju, še krepki za delo, v svoji lenobi rajši nalašč oblekli strgano obleko in šli od hiše do hiše miloščine prosit, kakor bi bili v največji sili. Z majhnimi darovi niso bili zadovoljni, in lagali so se usmiljenim ljudem, kako da so bolni, da imajo doma revno, bolno družino. Tako so nanosili vkup brez truda, kar so potrebovali in se smejali ljudem, kateri so se dali opehariti. Zdaj morajo pokoro delati za svojo nepoštenost in lenobo.“ Ko je lepi, svetli mladenec to izgovoril, je izginil.

Naša revna starka se zbudi, bil je že dan. Prišle so tiste njene prijateljice in jo spravljale naprej: „Le vrečo črez rame, pa pojdi z nami, boš videla, kako boš zvečer vsa obložena prišla domov.“ Ona je bila še vsa prestrašena od čudnih sanj in odgovori: „Ne bom šla, ne, čeravno sem včeraj že vrečo pripravila. Dokler mi Bog zdravje dá, bodem s poštenim delom priskrbela si najpotrebnejšega kruha, četudi moram zraven malo trpeti, Bog bode že pomagal.“ Hinavske beračice so se ji smejale, češ, „kako si neumna, ko bi vendar lahko vsak dan več naprosila, kakor si najkrepkejši človek s pridnim delom zasluži“ in so jo zapustile.

Naša poštena starka zopet vzame svoje delo v roke. Pa komaj začnejo se pridne roke gibati in se srce in misli obrnejo k dobremu Bogu, potrka nekdo na duri, in s „hvaljen bodi Jezus Kristus“ vstopita dva imenitna gospoda, katerih ne pozna. Eden jo hitro vpraša, ali se ona tako piše. Drugi reče, da prideta ji pomagat v njeni revščini, da bode od zdaj naprej lahko vsak dan imela nekaj tople juhe in košček mesa in kruha, povrhu pa še večkrat dobivala denarjev, da si bode mogla kupiti premoga za majhno železno peč. „Od kod meni ta pomoč?“ vpraša vsa vesela s solznimi očmi nepoznane, ponižne dobrotnike, kateri so, kakor se jim vidi, gospodje iz višjih stanov.

„Mi smo slišali o vas, dobra mamica, da se hočete pošteno preživeti, da pa vendar pomanjkanje trpite

pri bornem zaslužku, ker ne morete veliko delati. Zato vam hočemo pomagati. — Hvaljen bodi Jezus Kristus!“

In predno se jima je mogla prav zahvaliti, sta odšla. Bila sta dva brata družbe sv. Vincencija, ktera udje, četudi včasih iz višjih stanov, sami poiščejo resnično potrebne ljudi v najrevnejših stanovanjih, in jim v imenu Jezusovem delijo telesne in dušne dobrote. *Rapizar.*

Kratkočasne pripovedke.

(Iz italijanščine prevel: *Reberčan.*)

4. Likurg, špartanski postavodajalec, je vzel enkrat dva še čisto mlada psa ter začel vzgojevati vsakega na drug način. Jednega je navadil na požrešnost in mehkužnost, drugega pa je naučil loviti zverino po gozdih. Ko so se Špartanci nekega dne zbrali na trgu, prikazal se je tudi Likurg v njih sredi in jim govoril tako-le: „Obédujte, vi Špartanci, moč, katero imajo vzgoja in navada na srce, da postane bolj ali manj občutljivo za čednost; tukaj imate očiten dokaz za to.“ Nato je pustil pripeljati oba psa ter dal pred njiju skledo polno juhe, in zajca; in ko njiju je spustil, je jeden pes takoj stekel za zajcem, drugi pa je skočil z nepotrpežljivo požrešnostjo k skledi. Špartanci si niso znali raztolmačiti, kaj naj ta prizor pomeni. Toda Likurg jih ni pustil dolgo ugibati, češ: „Psa, ktera ste videli zdaj, sta v resnici iz jedno in istega gnjezda; pa njuna vzgoja je bila različna; zato se je zgodilo, da je postal jeden požrešen lenuh, drugi pa priden lovec zverine.“

5. Zločinstvo, katero se je Špartancem najbolj gnušilo, bila je nehvaležnost. Na določenem kraju so imeli obešen zvonec, in kedarkoli je ta pel, je to pomenilo, da je nekdo obsojen zaradi nehvaležnosti, in takoj so vsi s kamenjem v rokah prileteli skupaj, da bi kamenjali nehvaležneža. — Nekoč se je pa pripetilo, da se je neki star, zaradi svoje nerabnosti od svojega gospoda izvržen konj pasel ravno tam, kjer je visel zvonec. Ker je slučajno zadel ob vrv, je zvonček rahlo zapel. Kakor navadno, so Špartanci na to znamenje takoj prileteli s pečevjem v rokah, a takrat niso našli nobenega človeka. Ko so bili preiskali vse natanko, so spoznali, da nobeden drug ni zvonil, kot medli, izvrženi konj. To so smatrali za pravično sodbo iz nebes ter hiteli pred hišo nehvaležnega gospodarja, ga izvlekli s silo vèn in ga kamenjali, ker svoji živali ni hotel biti hvaležen.

Spomladni cvet.

2. Dišeča vijolica. (*Viola odorata.*)

Kako se veseli spomladi vsak človek, tudi mestjan, ki prebiva večidel med zaduhlim zidovjem! Na sinjem nebu svetli se solnce, in pošilja svoje tople žarke na zemljo. Zemlja pa zeleni, roža za rožo se pokazuje. Med njimi vzdiga svojo glavico tudi prijetno dišeča vijolica. A to ne zgodi se tako čez noč. Med zadnjo padajočo snežinko in med prvo vijolico je potekla marsiktera neprijetna ura. Mrzle noči, hladni vetrovi, jutranja slana in megleni dnevi niso mirno zibali vijolici prve mladosti. Vendar se nahaja pogostoma na tratah, v mejah, po senčnatih mestih, kraj gore in blizo grmovja.

Kedar na spomlad ugledaš prvo vijolico kraj pota, dragi moj! suh in lesen moraš biti, če te ne razveseli

tak pogled. In kako prijazna je ta cvetlica! Kot za pozdrav puhti lepa dišava iz nje, ki razveseli tvoje čutnice. Če jo utrgaš, ne zbada te v roko; še umirajoča razliva okoli sebe prelepo vonjavo. Zato nam je znamenje poniznosti in prijazne ljubezni.

3. Marjetica ali riglec. (*Bellis perennis*.)

Za tisti čas, ko vijolica poganja, napolnuje se travnik z malimi cveti, ki se svetijo kot bele zvezdice. Prav iz tal vzdigajo svoje bele in rudeče obrobljene glavice, ki imajo na sredi zlatorumeno čepico. Ob deževnem vremenu in čez noč zapira ta rastlina svoj cvet ter kaže spodnjo, rudečkasto stran cvetnega koša. To je marjetica, ki ob solncu jasno gleda v svet. Najdeš jo povsod že na prvo spomlad. Kjer le vjame malo drna, že ga olupša ta rožica, ter ga vzame v svojo oblast. Tudi po vrtéh jo štimajo in jo redijo zavoljo lepšega.

Meseca junija se pokaže marjeticam sorodna, le precej večja kresnica (*Chrisanthemum Leucanthemum*). Ona ima nad čevelj visoka, listnata stebila, ki nosijo navadno vsako le po en cvetni koš. Po travnikih in mejah se jih nahaja prav na stotine. Kedar se v kakem robu preveč zaredi, vidi se tak svet od daleč, kakor bi bil sredi leta z belim snegom pokrit. *F. R.*

Gospodarske stvari.

Kdaj naj se seje. Navadno se pomladi prezgodaj seje. Ker zemlja še ni dovolj razgreta, seme ne kali, in večkrat začne gniti, včasih pa plevel preraste njivo, predno žito jame poganjati. Na trdi, ilnati zemlji, ki se počasi ogreje in osuši, naj se pozneje seje, kakor na peščeni. Bolj za mrzab občutljive rastline sejejo se seveda pozneje, kakor druge.

Valjanje travnikov. V Belgiji imajo navado, da vsako pomlad travnike z valjarjem povaljajo. S tem se potisne k tlem ruševina, katero je privzdignil mrzab in voda na površje, kolikor se je je v zemlji preveč nabralo. Travniki se zatorej poprej osuše in trava hitreje raste.

Drobiž.

Ta mu jo je zasolil! Mažarski župani so poslali župnikom oklice, naj opominjajo svoje župljane, da se udeležijo razstave v 1000 letni spomin njih naselitve. Neki župnik pa je odgovoril tako-le: „Podpisani ljubi svojo domovino in svoj narod mažarski preveč, da bi se dal rabiti kot orodje k temu, da bi se dobro naše ljudstvo vozilo tje (v Budimpešto), kjer se ne more ničesar naučiti, razven strašanske malopridnosti. V taki pogubni stvari torej ne more noben dušni pastir, ki ljubi svojo domovino, sodelovati; vsaj jaz nikakor ne!“ Seveda je tega vrlega, neutrašenega duhovnika zadela psovka „brezdomovinec“, a on se pač malo meni za to! „D. N.“

Dobrega kristijana smrt. Ko je spoznal dobri in pobožni grof Friderik Leopold Štolberg, da se mu bliža konec življenja, je vprašal svojega zdravnika: „Povejte mi, bom moral zapustiti ta svet jutri ali pojutranjem?“ Zdravnik je odgovoril: „Vaša trdna vera in vaše hrepenenje pri Bogu mi dovolé odgovoriti, da boste še nocoj rešeni trpljenja!“ „Hvala Bogu!“ odgovori blagi grof, „hvala, hvala! presrečna vam hvala! Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ S temi besedami je izdihnil svojo dušo.

Med židi. Dva žida sta govorila o izviru svojega bogastva. „Nikoli ne bom pozabil,“ rekel je prvi milijonar, „ko sem našel na cesti naprsno iglo s krasnim demantom. To sem prodal in s tem sem začel! Dobil sem zanj 100 gld.; potem sem začel posojevati. Da bi imel srečo, daroval sem 1 gld. za reveže. Sreča mi je bila mila, in od takrat dam vedno revežem 1 gld., kakor hitro si pridobim nov milijon.“ *„Slov.“*

Uganke.

I. Kaj je to?

S p stoji v vsaki sobi,
z **m** se rabi v vojni dobi,
z **r** se zove marsikaj,
z **b** pa imenujem mesto naj.

—rč.

II. Trikotnica.

D	E	D	E	D	velika skupina.
O	L	L	O		svetopisemsko ime.
R	B	R			lepa lastnost.
A	A				pijača.
N					črka

Črke uredi tako, da nastanejo v posameznih vrstah, po črki in navzdol, jednake besede. —rč.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 4. številki.

S o k o l Rešitev so nam poslali:
M i e k o Micka Hrastova in P. Snedec v
S t o l p Libučah; Micka Serajnik v Št.
P r a g a Petru v Rožu; Št. Laznik v Št.
D r a v a Vidu; J. Drasler v Celovcu; Dr.
Repe na Bledu; J. Ruprecht v
„Sloga“. Gospi sveti; Jerca Zwitter v Za-
homeu; Iv. Glastovec v Donavici;

Fr. Aichholzer v Dobju; Iv. Kelih v Selah; F. Kotnik v Vižmarjih; A. Jamar v Boh. Belí; L. Kuhar v Kotljah; Maher Anton, Kurat Iv., Zablatnik J., Kues Ivana in Liza, Riepl Ana, Frank Ana, Gradšnik Kutra, učenci in učenke „Narodne šole“ v Št. Rupertu.

Smešničar.

* V neki gostilnici večkrat pokuša popotnik prineseno mu vino. Gostilničar ga radovedno vpraša: „Ali vam dopade ta roba?“ — „No, že velja, meni posebno dopade.“ — „Prosim, ali ste morda vinski kupec?“ — „O ne, odgovori popotnik, ampak jaz barantam z jesihom.“

* **Kaj je huda vest,** se je trudil nek učitelj razložiti šolskim otrokom. Naposled vpraša: „Kaj ima človek, ki ne najde nikjer pokoja; ki ne more spati celó po noči ne, ter se valja sem ter tja na postelji?“ Vse moléi. Zdaj se oglasi gosto opikani Pikanc: „Bolho, gospod učitelj.“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.
Odgovorni urednik Iv. Terselič.
Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.